

Motion till riksdagen

1987/88:Ju810

av Göran Ericsson (m)

om karateklubbar

Bakgrund

Internationellt är karate en sport. I Sverige sorterar denna gren under Svenska Budoförbundet, som är anslutet till Riksidrottsförbundet. De orientaliska kampsporterna såsom judo, karate, kendo, jiu jitsu m. fl. är alla tämligen unga företeelser i vårt land. Deras genombrott kom under 1960- och 1970-talen när klubbar började bildas och större tävlingar utlysas. I första hand tävlade man då i judo och kendo. Något senare utarbetades tävlingsteknik och tävlingsregler för karate, som till sin karaktär var svårare att tävla i än de övriga grenarna.

Under senare delen av 1970-talet och 1980-talets början var utvecklingen av sporterna lavinartad, inte minst som efterfrågan i Europa kunde tillgodoses genom att många högt rankade (graderade) japaner och koreaner kunde erhålla tämligen bra ersättningar för sina tjänster som instruktörer och chefer för olika dojos (träningscentra/lokaler). Deras närvaro ledde till att många européer kunde erhålla höga grader inom sporterna och utbredningen kunde fortsätta. Längre var dock judo den nästan helt dominerande grenen och vid Tokyoolympiaden fick den temporärt olympisk status.

Kampsportens egenskaper

Det råder knappast någon tvekan om att i en analys av kampsporterna och dess grad av farlighet hamnar karate i topp. Den gör det därför att det är en angreppsteknik. Grunden är inget försvar utan anfall. Karatetekniken utövas utan tillhyggen som exempel erfordras i kendo (svärdets konst). Övriga orientaliska kampsportgrenar är endera rent försvarsinriktade eller stridstekniker som ninja, som är helt inriktad på att döda.

Under senare år har också sådana tekniker kommit till Sverige och det kräver att frågan om kontroll över verksamhetens utveckling i allra högsta grad får anses påkallad. I en proposition till vårriksdagen 1987/88 kommer regeringen att förelägga riksdagen förslag om förbud mot vissa typer av tillhyggen, vars användningsområde enbart kan hänföras till våldsutövning. Delar av sådana tillhyggen är vapen i exempelvis ninjatekniken.

Man kan generellt påstå att de orientaliska kampsporterna i vårt land delas in i två grupper, dels den grupp där den seriösa tävlingsverksamheten utövas, dels den grupp som säljer försvarskunskap till allmänheten. Genom att det i landet nu finns många avancerade utövare inom en mängd av dessa kampsporter är möjligheten att få utbildning och övning i nästan alla förekommande arter av dessa sporter god. Svenska Budoförbundet, som företräder idrottsklubbarna, har i liten utsträckning kontroll över alla avarter och rent enskilda kommersiella verksamheter.

Det är alltmer uppenbart att utövare av karate och rena stridstekniker nu slår upp egna källarklubbar och erbjuder folk att lära sig försvarets konst. I stor utsträckning är det en ungdomlig publik som lockas till dessa verksamheter. Varken instruktören eller eleven har ett sportsligt mål för verksamheten utan enbart ett mål – att lära sig utöva våld för helt andra syften än idrottsliga.

Med samma motiv som anförs för att begränsa tillgången på tillhyggen avsedda för våldsutövning måste en granskning av stridstekniker som leder till grovt eller grövre våld analyseras och bli föremål för uppmärksamhet från statsmakternas sida.

Förslag

Karatens grundidé är enkel och att lära sig tillämpa den så att svåra skador uppstår kväver ingen lång övning. Ninjatekniken, som får stå som representant för stridskonsterna, är en teknik med kaststjärnor och strypsnaror som viktiga ingredienser.

All form av liknande verksamhet, som inte har med idrott att skaffa, syftar egentligen endast till en sak, att förmedla kunskap i att döda eller grovt misshandla människor. Karate är en sport medan det för ninjatekniken och liknande inte finns något seriöst eller meningsfullt användningsområde. Mot den bakgrunden finns det starka skäl som talar för att en översyn bör göras över omfattning och inriktningen av utbildnings- och instruktionsverksamheten i dessa två grenar av orientaliska kampsporter.

Det är allvarligt att tekniker i att misshandla människor lärs ut av oseriösa instruktörer, som saknar ansvar för den verkan deras kunskap kan få på människor. Det är, som tidigare pekats på i denna motion, meningslöst att ens försvara förekomsten av instruktionstillfällen i stridstekniker som endast har som syfte att mörda människor. När också tillhyggen, som krävs för utövningen av sådana tekniker, föreslås bli förbjudna torde tekniken själv som företeelse knappast ha något berättigande i vårt land.

Regeringen bör snarast se över verksamheter av det här slaget, som inte sorterar under ansvarig idrottsklubb, och där målet inte är sportsliga framgångar utan endast kunskap i våld mot andra människor.

Hemställan

Mot. 1987/88

Ju810

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen hos regeringen begär en utredning av förekomsten av karateklubbar som förmedlar kunskap i våldsanvändning och där idrottsliga mål saknas och där klubben inte är ansluten till Svenska Budoförbundet.

Stockholm den 21 januari 1988

Göran Ericsson (m)

